

Några intryck från årsmötet för föreningen för kvinnornas politiska rösträtt i Stockholm.

Föreningen för kvinnans politiska rösträtt i Stockholm hade haft vänligheten inbjuda mig för att vid årsmötet berätta om våra kvinnliga folkombuds värksamhet vid landtdagen, och ägde mötet rum i K. F. U. K:s festsal samma afton som den ödesdigra debatten, hvilken hade landtdagens upplösning till följd, försiggick hos oss.

Det är icke lätt att vid ett årsmöte, som vanligen bär en mer eller mindre officiell prägel, få ett starkt och personligt intryck af en förenings andliga fysionomi. Af de inlägg i diskussionen, som gjordes, fann jag att olika politiska partier voro företrädade inom föreningen, och synes mig detta tyda på en synnerligen god ledning äfvensom på en berömvärd disciplin inom kvinnornas led, något som bådar godt för framgången.

Dr Lydia Wahlström, föreningens ordförande, den också hos oss kända historikern och författarinnan i politiska och sociala ämnen, ledde förhandlingarna, som del-

vis antogo en något stormig karaktär — alldeles såsom hos oss, tänkte jag för mig själf. Flera olika frågor togos upp till diskussion; »taktikfrågan», så kär för socialdemokraterna, lancerades af en medlem, men genom omröstning medels acklamation afgjorde mötet att den icke önskade upptaga densamma. Vidare föranledde förslaget om en allmän försakelsedag för rösträttsaken en ganska lång debatt med delvis helt humoristiska poänger. Frk. Anna Whitlock, hvars karaktärsfulla individualitet alltid gör sig gällande, initiativtagarinnan till samhällskurserna, önskade utröna huruvida man önskade dessas fortsättande, och syntes mötet besvara frågan med ja. Vidare förrättades de obligatoriska valen af styrelse, äfvenså beviljades ansvarsfrihet för styrelsen.

Medan allt detta pågick lät jag blickarna ila öfver de församlade. Där satt frk. Ellen Kleman, Dagnys nya redaktis, med de liffulla dragen, bredvid sin syster och icke långt från henne fann jag frk. Signe Bergman, hvars bekantskap jag gjort under kongressen i Köpenhamn, samt flera andra för mig bekanta ansikten af personer som gjort en värdefull insats i rösträttsrörelsen, hvilken ju — det märks på allt — numera blifvit en faktor som man räknar med.

Med stor välvilja mottog mötet mitt korta andragande om hvad våra kvinnor vid landtdagen försökt få till stånd. De flesta af dessa petitioner ha ju ännu icke hunnit gå genom utskottens skärself, men jag tror dock att man därborta på andra sidan Bottenhafvet fick det intryck att våra landtdagskvinnor gjort ett ärligt och duktigt arbete.

Till slut ville jag på detta sätt framföra ett tack för sist till F. K. P. R. För oss svenskfinnar är hvarje tillfälle att träda i andlig beröring med det forna moderlandet en glädje.